

Джером Брунер вніс величезний внесок в розвиток методики, розробивши концепт «риштування». Він стверджував, що дитині необхідний хтось, хто контролюватиме навчальні процеси, тим самим створюючи певну «опору», допомагатиме вирішувати проблеми і виконувати завдання [2, р. 90].

Ерік Лененберг дослідив в своїй праці період, під час якого дитина засвоює найбільше інформації. Діти до 11-12 років, якщо їх постійно мотивувати і допомагати, здатні з легкістю досягти високого рівня англійської мови потім [1, р. 1].

Джеймс Ашер відкрив світові концепцію повної фізичної реакції – діти вчаться не думаючи, а роблячи. Як потім було видно, ця концепція стала особливо успішною, адже молодші школярі мають дуже короткий термін, під час якого вони можуть бути сконцентровані [3, р. 3].

Отже, багато вчених внесли великий внесок в дослідження психологічних особливостей розвитку молодших школярів. Дослідження становлення і функціонування дитячого мозку завжди було необхідним для усвідомлення процесів засвоєння іноземної мови школярами початкової школи.

ЛІТЕРАТУРА

1. James R. Furford. (1991). The evolution of the critical period for language acquisition.
2. Wood, D., Bruner, J. S., & Ross, G. (1976). THE ROLE OF TUTORING IN PROBLEM SOLVING. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 17(2), 89–100.
3. Asher, J. J. (1969). The Total Physical Response Approach to Second Language Learning. *The Modern Language Journal*, 53(1), 3.
4. Muthmainnah, I., Izzatil, N., & Nor, H. (2019). The Effectiveness Of Using Piaget, Vygotsky, And Bruner Theories In Teaching English For Young Learners.

Чернявська С. О.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Дацків О. П.

INDIVIDUALISED LEARNING

The system of education is constantly changing and improving. Teachers are facing a number of new demands that are put forward by Ministry of Education as well as by the students and their parents as well. The topicality of the chosen topic lies in the close connection of the methods that individualised learning suggests and the learner's needs. A great contribution into the research of the mentioned topic made S. Nikolaeva, G. Tereshchuk, L. Baibrodova, A. Romiszowski and others. The object of our research is the system of individualised learning. The subject is the definition of the peculiarities of the key elements of individualised learning, its methods and techniques. The objective of our report is to identify the possible benefits and drawbacks of the chosen approach, its effectiveness and significance in the learning process in primary schools. The tasks that have been set for the achievement of the objective:

- to study the notion of individualised learning in general
- to investigate its key elements

Every child has got their own weak and strong sides, but most of them have common needs[1]. Individualised learning sets the task to gather the possible student data and adapt the general curriculum to fit the learners' peculiarities, interests and abilities. Individualised learning is aimed at creating a learner-centred classroom. Three elements are to be individualised: content, pace of learning and learning technology.

Teachers must be aware of the possible difficulties and problems that might occur in the process of adopting individualised learning in their classroom. A lot of research is to be done before putting the mentioned approach into practice. One must use reliable recourses for investigation.

One of the most important things to be considered when adopting an individualised learning approach is the pace of learning. A teacher should make sure that all the students reach the established goals at the end. However, it is a good idea to let the students set the pace of learning. [2]

Another key point we want to mention is the choice and adaption of the available materials. These days there are plenty of online recourses that can be used and modified due to individual needs of learners. One thing to be taken into account is the possibility to get online access and the availability of devices for all the students.

In conclusion, we can state that individualised learning is an effective approach for modern primary schools and it may help to meet the expectations and demands put forward by the educational reform in action.

REFERENCES

1. Russel D. Individualised learning improving outcomes
[URL:https://www.teachermagazine.com/au_en/articles/individualised-learning-improving-outcomes](https://www.teachermagazine.com/au_en/articles/individualised-learning-improving-outcomes) (дата звернення 01.12.2020)
2. Downing R. 9 Elements of Individualised Learning
[URL:https://schoolbox.com.au/blog/9-elements-of-individualised-learning/](https://schoolbox.com.au/blog/9-elements-of-individualised-learning/) (дата звернення 01.12.2020)

Човніцька Х. І.

група АМ–33 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Чорній Р. П.

ПОНЯТТЯ ПРИСЛІВНИКА В СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Вступ. Проблеми визначення поняття прислівника та його класифікацій вивчали такі іноземні мовознавці як, Х. Світ, Д. Бібер, Г. Ліч, Е. Фінеган, В. Каушанська та М. Блох. Граматичне явища прислівника викликає особливий інтерес і серед українських мовознавців, які аналізують поняття прислівника, роль прислівника в англійській мові. Зокрема Н. Мединська досліджує предикативні прислівники, В. Бойко та Я. Давиденко вивчають лексико-граматичні розряди прислівників, О. Глотова фокусує увагу на класифікації прислівників причини.

Проблема класифікації прислівника є однією з найважливіших і водночас дуже складною в структурі сучасної англійської мови. З тієї причини, що питання про визначення прислівника як класу, є одним із каменів спотикання у вивченні сучасної англійської мови, оскільки він вважається найбільш неоднорідною групою слів і до того ж, ці слова, можуть збігатись з словами інших класів.

Завдання полягає у визначенні та обґрунтуванні поняття прислівника та його класифікацій за допомогою напрацювань вчених.

Прислівник – самостійна частина мови, яка вживається з іншими частинами мови, а саме з дієсловами, прикметниками або ж з іншими прислівниками, рідше з іменниками щоб характеризувати та модифікувати їх.

В своєму дослідженні ми послуговуватимемося визначенням прислівника, запропонованим М. Блох і В. Каушанською: «Прислівник зазвичай визначається як слово, що виражає або властивість дії, або властивість іншої властивості, або обставини в яких дія відбувається» [1, с. 220] та «Прислівник – це частина мови, яка виражає обставини, що стосуються дії чи стану, або вказує на деякі характерні риси дії чи якості» [3, с. 245].